

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 7

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

TEMMUZ 2006

1 YTL

www.geocities.com/yenidunyalarda

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

KIYAMET KRİSTALLERİ - 6

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
İKİNCİ KISIM

ZAMANIN EFENDİSİ VE ARAYIŞ

ALTINCI BÖLÜM

“Ölümlü ha?” dedi bir ses. Kultarin kimin konuştuğunu çok zorda olsa görebildi. Geldikleri mağaranın girişinin kenarındaki kayaya oturmuş bir adamdı.

Yüzü kukuletası yüzünden görünmüyordu. Sert esen rüzgârla dalgalanan pelerini üzerini tamamen kapatıyordu.

“Sen!” dedi şaman ona dönerek. “Burada ne arıyorsun?”

Adamın sesi ilk kez öfkeden başka bir şey içeriyordu. Sertliğini yitirmişti.

Kultarin, bunun olağandışı olduğunu biliyordu, çünkü bir yüce-kanın sesi ne olursa olsun asla acımasızlığını kaybetmezdi. Şimdi ise durum farklıydı. Yüce-kan askerler füzyon tüfeklerini ona doğrultarak, adamın etrafını on saniyede sarı verdiler. Fakat adam yerinden bile kıpırdamadı. Çevresinde beş metrelik bir çember oluşturmuşlardı. Hepsı silahlarını ona doğrultmuş olmalarına rağmen, orada bulunmamak için her şeyi yapar gibi duruyorlardı.

“Ölümlü ha?” dedi adam boğuk sesiyle tekrar kakhaha atarak. “Onlara ölümlü demek için, senin ölümsüz olman gerekmiyor mu?”

Şaman öfkeyle kasılmış suratıyla sabit kalarak önce hiçbir şey söyleyemedi. Yüzünden anlaşılmıyordu, ama o da çok korkmuştu.

“Ben ölümsüzüm,” dedi şaman hiddetle. Adam onu baştan aşağı süzerek yavaş adımlarla yaklaştı.

“Gerçekten mi, Reektin?” diye sordu adam alay edercesine.

“Evet, Loxrain,” dedi Reektin hırsla.

Loxrain denen kara pelerinli adam bir süre bekledi ve sonra “Adımı söyleyebilecek kadar cesaretin olduğuna göre gerçekten ölümsüz olmalısın,” dedi.

Reektin iş konuşuyormuş gibi bir havayla konuşmaya başladı.

“İmparatorluk alanında bulunduğun için cezalandırılacaksın! Kontes’in emirlerine karşı gelerek, işimize burnunu sokuyorsun. Şimdi ise-”

“Sen kiminle konuştuğunu unuttun herhâlde,” diye sözünü kesti Loxrain. “Yasaların beni bağlar mı sanıyorsun? Ben Zamanın Efendisiyim.”

“Sen-

“KES!” diye kükredi Loxrain yerinden bile kıpırdama gereği duymadan.

“İstersen ölümsüz olmadığımı kanıtlayayım.”

Hemen sonra ayağa kalktı ve pelerini üzerinden çekiverdi. Şaman adamlarına “Öldürün onu!” diye emretti.

Loxrain’in çevresini sarmış kara zırhlı yüce-kanlar, füzyon silahlarını ateşlediler. Kultarin, füzyon toplarının sadece adamın biraz önce oturduğu kayaya çarptıklarını gördü.

Çünkü adam altı metre kadar yukarı sıçramıştı. Kultarin, bu kadar hızlı hareket eden birini görmemişti.

İki elinde de Kultarin’in daha önce hiç görmediği beyaz silahlar vardı. Havadayken baş aşağı hâlde kendi çevresinde dönerek silahından çıkan kırmızı ışınlarla etrafında çember oluşturmuş olan yüce-kanları taradı. Vurulanlar ne olduğunu

anlayamadan hemen yere düşüyorlardı. Yere indiğinde rüzgârdan kara pelerini tamamen uçtu ve kukuletası da başından çıkıverdi.

Yüzü ve kara zırhı görüldü. Zırhının diğer yüce-kan’larınkinden tek farkı, göğüs kısmında gümüş renkli “rok” sembolünün olmamasıydı. Upuzun siyah saçları rüzgârdan yana doğru uçuşuyordu ve gözlerinin üstü kara bir bantla kapatılmıştı.

O kadar hızlı hareket ediyordu ki; ne zaman nerede olduğu görünmüyor, adamın sureti silik bir şekilmişçesine bir çıkıp bir kayboluyordu.

Bir tanesine yumruk attığında yüce-kan havaya fırladı. Sonra tekrar görünüp kaybolan Loxrain, onun üstünde havada ortaya çıktı, silahını kafasına doğrultup ateş etti. Yüce-kan direkt yere doğru düştü.

Sonunda çevredeki bütün yüce-kanlar, ses çıkarmayan kırmızı ışıklardan nasibini aldığı anda, Reektin ile karşı karşıya kaldılar.

Kara pelerini rüzgârdan uçan kör Loxrain “Sana bir daha karşılaşırsak seni öldürürüm,” demiştim. Şimdi ise yaşamını tek bir şartla bağışlarım, Reektin,” dedi boğuk sesiyle.

“Bundan sonra imparatoruna hizmet etmeyeceğine bana söz vereceksin. Sonra..”

Derken, içine cesaret doğduğu anlaşılan Reektin, parçacık hızlandırıcıyı ona doğrultarak “Aşağılık,” diye kükredi ve ateş etti. Fakat Loxrain ona doğru ışık hızıyla gelen mavi enerji ışınından nasıl yapabiliyorsa çabucak kenara çekilerek kurtuldu. On metre ilerisindeki şamana doğru yine silik görünecek kadar hızlı koşarak bir yumruk attı. Her şey yarım saniyede olmuştu. Beyazlar içindeki adamın ayakları yerden kesildi ve geriye doğru uçtu.

Roxanne daha önce böyle bir şeyi görmüş değildi. Adam yirmi metre arkasındaki dev çam ağacına çarparak yere düştü. Kultarin oraya uzak olmasına rağmen ağacın kökünden sökülerek yere düştüğünü görebiliyordu.

Loxrain eğilip Reektin’in parçacık hızlandırıcısını eline aldı. Reektin ağzı, burnu ve kestane rengi uzun saçları kan içinde yerden güçlülük ayağa kalktığı anda Loxrain, yavaş ve sakin adımlarla onun üzerine yürümeye başladı. Kultarin adamın kapalı gözlerinin bir yanılsama olduğunu çok iyi biliyordu. Bu adam kesinlikle kör değildi. Babası gibi bu da gözleri olmadan görebiliyordu.

Şaman ellerini adama doğru tuttu ve etraftaki bütün büyük kayalar, hızla Loxrain’in üzerine uçtu. Loxrain sakinliğini hiç bozmadan kara pelerini kenara çekerek, elinin bir hareketiyle üstüne gelen kayaları durdurdu. Yere düşerken tok sesler çıkaran kayalar yerin hafifçe titremesine sebep oldular.

Simsiyah zırhıyla ve öfkeyle aralanmış dudaklarından görünen sıkıştırdığı dişleriyle ilerleyen Loxrain, şamanın üç metre karşısına geldiğinde yaralı ellerini önüne doğru kaldırdı. Adam birden sendeledi, ancak yere düşmedi. Yer hafifçe sarsılırken onun altındaki toprak tabakasının hareket ettiğini fark etti Kultarin.

Reektin yerinden kıpırdamayı bile başaramadan altındaki toprak parçası paramparça olmuş ve bir çeşit kum bataklığına dönüşmüştü. Kultarin gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Kumun içine düşen şaman cıgılk cıgılgıya kurtulmaya çalıştı. Hiçbir şeye engel olamadan hemen beline kadar

gömülmüştü. Zaten ne kadar çok çırpınıp çabalarsa, o kadar çabuk batıyordu. Çığlıkları arasından ise sadece birkaç kelime anlaşılıyordu.

“LANET OLSUN SANA LOXRRAIN! LANET OLSUN!”

Reektin, son bir gayretle bataklıktan kurtulmaya çalıştığında, Loxrain onun kanla dolu suratına tekme indirdi. İşte o zaman tamamen içeri battı ve çığlıkları kesiliverdi.

Kultarin, gözlerini kayan toprağın içine batan ellerden kaçtığı zaman, Roxanne ve Hamilton’ın da çoktan ayrılmış olduklarını izlediklerini fark etti. Kultarin ve Roxanne göz göze geldiklerinde düşünceleri birbirinin aynıydı. Bu adamın düşman olmasını asla istemezlerdi.

*

Loxrain yavaşça onlara yaklaştığında Kultarin’in kan dolaşımını hızlandırmıştı. Daha önce hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. “Sıra bize geldi herhâlde,” diye düşünürken adam korkusunu onaylarcasına silahını ona doğrulttu ve “Sen insan! Adın ne, söyle?” dedi. Genç kadının yüzüne kör gözleriyle bakıyor gibi dikkatle bekledi. Sonra arkasını dönerek iki adım attı.

Kultarin, panik yüzünden ne diyeceğini bilemiyordu ama sesine kavuşurken kendi söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordu.

“Adım Kultarin, Kultar’ın kızımı,” diye cevap verdi.

Adam birden ona döndü ve “Aptal!” diye kükredi. Kadın dehşetle soluğunu tutarken ensesinde ne olduğu anlaşılmayan bir titreme hissetti. Belki zihin dengeleyiciden kaynaklanmıştı. “Elindeki bilgileri, düşman olduğunu sandığın birine, bu kadar kolay nasıl verirsin?”

Kultarin diyecek söz bulamadı. Adam yerden göğe kadar haklıydı. İstemeden diğerlerine doğru baktı, onlar da en az onun kadar dehşet içindeydiler.

“Baban sana böyle mi öğretti?” diye sordu Loxrain kızgınlıkla pelerini kenara çekerek arkasını dönerek.

Kısa bir süre sonra Kultarin tekrar kendisini kontrol edebildi ve “Babamı tanıyor musunuz?” diye sordu.

“KES!” diye bağırarak adamı hiddetle. “Burada soruları ben sorarım.”

Sırtı onlara dönük hâlde elinin kenara doğru bir hareketiyle, başlarındaki zihin dengeleyiciler parçalandı ve kırılan parçalar metal parçaları yere düştüklerinde kulakları biraz da olsa çınlatan sesler çıkardılar. Roxanne büyük bir dalgaanın bey-ninden etrafa yayıldığını sanmış, başında ortaya çıkan hafif bir ağrının aletler kırıldıktan sonra başladığını neden sonra anlayabilmişti.

Hepsinin elleri ve bacakları serbest kaldı. Bağlı kalmaktan uyuşmuş bacakları ile zar zor ayağa kalktıklarında, hepsi yerden doğrulamayan Hamilton’a, kollarından tutarak yardım ettiler.

“Beni takip edin,” dedi Loxrain onlara arkasını dönerek.

“Silahlarınızı unutmayın.”

Loxrain kukuletasını tekrar başına geçirdi ve yürümeye başladı.

Silahlarını ve hovboxı da yanlarına alarak, yavaşça ilerleyen garip adamı takip ettiler. Yürüdükleri süre boyunca hiçbir sesini dahi çıkarmadı. Onlar yürürken gökyüzü yavaşça kararıyordu. Tepelere doğru, ağaçların olmadığı açıklığa çıktıkça yıldızlardan oluşan sema akşamüstü karanlığına büründü. Arkalarındaki ağaçlarla kaplı tepeler ay ışığında bile gayet rahat görünüyordular. Dolambaçlı ve üstü toprak dolu patika bir yükselip bir alçalıyor, onları bilinmeze sürüklerken rüz-

gârla kulaklarına gecenin içinden taşınarak çıkan gelen garip canlıların sesleri onlara biraz olsun huzur veriyordu.

Dolunay ışığının yansıması tepenin aşağısındaki nehirde onlar için parıldadı. Işığı soğuran karanlık onlar ilerledikçe ufuk çizgisini de kapatmaya devam ediyordu. Sanki garp, şarkın son ışığını yok etmek istemiyordu, ancak ondan daha büyük bir güç buna zemin hazırlarken ormanın derinliklerine ve hiçbir insan ayağı değmemiş topraklara karanlığı zorla da olsa getiriyordu.

Kultarin çivit mavisi semaya baktığında, devasa beyaz bir kuş görür gibi oldu. Onun orada ne aradığını, bu yaban topraklara neden gelmiş olabileceğini tahmin bile edemedi. Üzerlerindeki tedirginlik azalmıştı en azından. Hiç beklemedikleri anda tanımadıkları bu yabancıdan aldıkları yardım hakikaten bir mucizeydi onlar için. Sonunda durduklarında o kadar yorulmuşlardı ki; artık sendelemeye başlamışlardı. Loxrain onları başka bir mağaraya getirmişti. Lakin burası diğerlerine hiç benzemiyordu. Girişi normal mağarayı andırıcasına yabaniydi. Yani dışarıdan görünüşünde vahşi hayatın içinden olduğunu, uzun senelere dayanan bir tecrübeyle varlığını sürdürdüğünü belirtiyor gibiydi. Adam içeriye girdiğinde dördü de birbirlerine tedirginlikle baktılar. Hamilton artık normal yürüdüğü için onu kendi hâline bırakmışlardı hepsi.

Fakat içindeki cesareti en önce toplayan Kultarin önden giderek onu takip etti. Roxanne ise artık korkmadığını anladı, ama yine de tedirgindi. Burada ne aradığını bütün bunların bir nedeni olduğunu biliyordu, ancak bu esrarı nasıl ifşa edebileceği hakkında en ufak fikri de yoktu.

İçeriye girdiğinde biraz yüksek tavanı olan mağaradan bir odaya geldiklerini gördü. Başka bir mağara odasına açıldığı belli olan, tahta bir kapıdan başka hiçbir şey yoktu. Mermer gibi görünen taşın eğri büğrü beyaz duvarları ve onların üzerinde bulunan meşaleler ise titrek alazlarıyla loş bir ortam oluşturmuşlardı.

Yorucu olduğu söylenebilecek olan sıcak havası yüzünden girer girmez hepsinin üzerine derin bir uyku özlemi çöktü. Loxrain onlara doğru dönmeden “Bu gece burada kalın. Yarın için dinlenmeniz gerekecek,” dedi.

Roxanne bunu zaten dünden arıyordu. O kadar çok yorulmuştu ki; diğer kapıdan çıkıp giden Loxrain’e hiç itiraz etmeden hemen yere oturdu. Diğerleri de onun düşüncelerini paylaşıyordu, çünkü hepsi bitkinlikle yere çöktüler. Hiçbiri bir şey düşünecek durumda değildi. Kultarin ise hovboxın içinden dört ayrı kahverengi kalın battaniye çıkarıp onlara getirdi ve Roxanne’in yanına oturdu.

Taş yerde yatmak, Roxanne’e hiç garip gelmemişti. Çünkü üzerindeki zırh zaten rahattı ve soğuğu geçirmiyordu. Uyumak için battaniyeye ihtiyacı olmayacağını düşünürken, Kultarin’in battaniyesini katlayıp, onu yastık biçimine getirdiğini gördü. Roxanne de aynısını yapmayı güç bela denedi ve yastığa başını koyar koymaz kendisine mani olmadan uykuya daldı.

*

Kultarin soluk soluğa kalmıştı. Ne kadar hızlı koştuğunun kendisi de farkında değildi. Roxanne çoktan içeriye girmişti, ama nedense hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Aydınlık hole vardığı zaman çok fazla ışık yüzünden gözleri kamaştı. Kontes’in dev kırmızı halıyla kaplı taht salonunu çok çok yükseklerden görebiliyordu. Roxanne aşağıda tek başına onunla savaşıyordu.

Büyük salonun dev metalden kapı girişinin kenarlarından başlayarak her tarafa sıra sıra konulmuş olan gümüş renkli insan boyutundaki heykeller, devasa altın sütunların parlaklığının yanında pek de sönük kalmayacak cinstendiler. Bu manzaranın muhteşemliğini algılayabilecek insan sayısı yok denecek kadar azdı. Zaten Kultarin buraya daha önce gelmiş olsaydı; heykellerin hepsinin avuçlarını öne doğru kaldırmış biçimde tuttuklarını ve ellerinin içinden çıkan alevlerden etrafa yayılan yeşilimsi puslu ışığın salonun atmosferini tamamen değiştirdiğini fark edebilirdi. Altın sütunların üstlerine teker teker kazınmış onlarca sembol vardı, sanki Kultarin'in anlayamadığı bir çeşit yazıydı bunlar. Lakin kadının orada öylece durup onlara göz gezdirecek vakti yoktu. Kontes'in üzerine gönderdiği bıçaklardan kaçan Roxanne, havada bir parende attı. Üç metreden hızla ayaklarını yere bastığında dikkatini Kultarin'e verdi. Kontes bu andan yararlanıp parçacık hızlandırıcıdan mavi bir ışın yolladı ona doğru.

Kultarin "Dikkat et!" diye bağırdı ona.

Hemen doğrularak uyandı genç kadın. Gördüğü yine bir düşü, aptalca bir kâbustu. Roxanne yanında mışıl mışıl uyuyordu. Elini sevgiyle onun yanağına uzattığında Roxanne, uykusunda Kultarin'in anlamadığı bir şeyler söyledi ve onun elini tuttu.

Her gün aynı kâbus, her geçen gün biraz daha ilerliyordu. Onu kaybetmek korkusunun verdiği bir histi belki de. Hiçbir zaman bu şekilde hissetmemişti. Git gide Roxanne'in varlığına alışıyor. O hayatı boyunca beklediği dostuydu sanki. Kendisine bunun nedenini açıklayamıyordu. Aslında babasını bulmak istemesinin bir sebebi de kafasına takılan bu soruydu. Neden hiç tanımadığı birisini yitirmekten bu kadar korkuyordu?

Derin derin nefesler aldı. İki dakika kadar sonra her şey normale dönmüştü. Zihnindeki mudil uğultular anlaşılmaz bir aydınlanmayla yok oluvermiş, yüreğindeki gizemleri çözmemiş olmanın verdiği düş kırıklığı şimdilik son bulmuştu. Sükûnetin içinde bir süre oturmak onu düşüncelerden kurtarmıştı belkide. Neden sonra her şeyi boş verip çevresine bakındı.

Odadaki meşaleler söndürülmüş, bu da içeriye huzursuz bir karanlığa boğmuştu, lakin mağaranın dışından gelen ay ışığıyla oluşmuş bir gölgenin duvarın köşesinde tek başına oturmuş olduğu görülüyordu.

"Kim var orada?" diye sordu.

"Siz insanlar uykunuzda bile rahat değilsiniz," dedi o tanıdık

boğuk ses, artık katı ve soğuk degildi. Daha çok müşfik ve içten gelen bir ifade sezinleniyordu.

"İstersen sen de gel."

Kultarin ayağa kalkıp onun yanına gitti. Gözlerinin üzeri siyah bantla kaplı pelerinli adam elinde sarmalanmış bir tütün yaprağı tutuyor, soğuk mermerden duvara sırtını vermiş hâlde oturuyordu. Gözleri olmadığı için yüzüne kazınmış garip ifadeyi anlamak güçtü.

"Otur," dedi adam kısaca.

Kultarin onun yanına çöker çökmez "Sen büyücü dedikleri adamsın değil mi?" diye sordu.

Loxrain onun konuya aniden dalışından eğlenmiş görünerek neşeyle sırtı ve tütün yaprağını derin nefesler alarak koklarken yanıt verebilmek için kendisine vakit kazandırır gibi bir izlenim yarattı.

"Siz insanlar ne zaman anlayamadığınız bir şey görseniz, ona hemen büyü ismini verirsiniz. Tarihiniz boyunca böyleydi ve hiç değişmeyeceksiniz."

Kultarin sessizlik içerisinde onu izlerken adam devam etti: "Benim adım Loxrain, Zamanın Efendisiyim. 'Büyücü' diye tanımladığınız şey değilim."

"Peki, nasıl o kadar hızlı hareket edebiliyordunuz?" diye sordu Kultarin ilgi dolu bir edayla.

Fakat adam onun söylediklerini duymamışçasına cevap vermedi, elindeki yanmamış tütün yaprağını koklarken hevesle nefesini içine çekti.

Kultarin onun yüzüne baktığında, daha önceden tahmin ettiği gibi yaşlı olmadığını gördü. Yüzü gayet gençti ve çenesinin üstünde kesik şeklinde garip bir yara vardı.

Bir süre sonra Loxrain "Şimdi uyumalısın," dedi mağara duvarına doğru bakarak. "İstediklerini Kultar'dan öğrenirsin."

"Babamı tanıyor musunuz? Bize bu yüzden mi yardım ettiniz?" diye sordu Kultarin şaşkınlıkla. Çünkü adamın ikinci kez babasından söz ettiğini duyuyordu. Birkaç yeterli cevap almak için adamı zorladığının kendisi de farkındaydı.

"Çok soru soruyorsun. Bundan hiç hoşlanmam. Fakat evet, tanırım. Size yardım etmedim. Aslında gelenin sen ve Roxanne olduğunuzu bilseydim, size yardıma gelirdim. Şimdi uyu, kalktığında benimle geleceksiniz. Kultar seni bana gönderdi," dedi Loxrain ve sustu. Kultarin bir şey daha soracaktı ki; adamın yana eğilip horladığını gördü. Buna bir mana veremeyecek kadar şaşırmasına rağmen en iyisinin ona hiç bulaşmamak olduğunu düşündüğü için battaniyesine geri döndü.

Serhan Vural

İN FİNALİS

Sinan Olan Çavuş

İN FİNALİS

Adı bir zamanlar Afrika kıtası olan anakaranın güney ucunda bir üste, Antarktika topraklarını kuraklıktan kurtarmak için gerekli bilimsel faaliyetleri yürüten bir grup bilimciydik. Üssümüz, altımızdaki güney kutup topraklarında patlayan savaşın etkilerinden, üstümüzde uzanan ve hiç bir yaşam türünün varlığına izin vermeyen cehennem topraklarından güvenli bir uzaklıkta kurulmuştu. Dünyanın geri kalan kısmı kuraklık ve savaşlar yüzünden çoktan yaşanılmaz hale gelmiş, varlığımızı sürdürebilmek için elimizde kala kala Antarktika'nın gittikçe kuruyan toprakları kalmıştı. Bu topraklar dünyada kalan bir kaç milyon insan için o kadar değerliydi ki, paylaşım mücadelesi topyekûn -ve önceki bütün savaşlar gibi akıldışı boyutlarda- bir savaşa dönüşmüş, ve birisi dünya üzerinde kalan her türlü yaşam biçimini yok edecek silahı harekete geçiren o meşum düğmeye sonunda basmıştı.

Diğerleri, yani dünyada kalmayı tercih eden veya buna mecbur bırakılan insanların dışında kalan herkes, uzun bir süre önce dünyayı terketmiş, önce aydaki kolonilere, orası yaşanmaz hale gelince Mars'taki kolonilere gitmişler, orası da yetmeyince binlerce kişilik gruplar halinde gemilere binip evrenin sınırlarına doğru sonu belirsiz bir yolculuğa çıkmışlardı.

Güney kutup topraklarında süren savaş yüzünden uzunca bir süredir bölgeye gidemiyorduk. Uzun zamandır korku ve endişeyle beklediğimiz haber Cehennem Topraklarının sınırında, toplam dokuz kişinin yaşadığı yeraltı üssümüze ulaştığında, güney ufkunu kaplayan ve sıradan bir termal fırtına habercisi olmasını umduğumuz kara bulutların aslında insanoğlunun o güne kadar yarattığı en öldürücü silahın kaldırdığı ölüm bulutu olduğunu anladık. Bulutun bize ulaşması, hava durumuna ve termal rüzgarlara bağlı olarak bir gün de sürebilirdi, bir hafta da. Yaptığımız durum değerlendirmesi toplantısında -aslında yapılacak fazla bir şey olmadığı açıkta; kaçacak hiç bir yerimizin olmadığı, dahası en ufak bir ümit kırıntısının bile kalmadığının hepimiz farkındaydık- içimizden iki kişi hiç bir şey yapmayacaklarını ve hiç bir yere gitmeyeceklerini söyledi. Biz ise, milyonlarca yıllık evrim sürecinde değişmeden kalan, belki de değişmeyen tek dürtü olan hayatta kalma dürtüsüyle mi, yoksa olanların, yalnız şimdi değil, tüm insanlık tarihi boyunca olanların akıldışılığı -ya da tam tersi, kendini topyekûn yoketmenin insanlık durumunun en temel ve yadsınamaz en somut gerçeği olduğu- karşısında duyduğumuz isyandan mı pek emin olamadan, ama en ufak bir kurtulma ümidimiz olmadığının bilincinde ve insan neslini bir şekilde sürdürme ütopyası taşımaksızın oradan uzaklaşmayı, mümkün olan en uç noktaya kadar gitmeyi seçtik. Gideceğimiz bu uç nokta ne coğrafik, ne matematiksel, ne de felsefi bir uç noktaydı -bilinen anlamda keşfedebileceğimiz ve ulaşabileceğimiz bütün uç noktalardaydık zaten. Dünya üzerinde bir avuç toprak parçası üzerinde sıkışıp kalmış, evrende ise gidebileceğimiz en uç noktaya kadar gitmek için yola koyulmuştuk. Bizim yolculuğumuz, bütün bunların dışındaki bir uca, belki de ta en başa, kapanması gereken bir döngünün iki ucunu birleştirmeye doğru bir yolculuktu.

Kalan yedimiz, her türlü arazi ve hava koşullarında kullanılabilen amfibik bir portör ve su sentezleyicisi, besin işleyicisi gibi yaşamsal destek ünitelerini taşıyan bir araçla -bütün silahlarımızı geride bırakarak- yola çıktık.

Göz alabildiğine uzanan çöllerden, kızgın güneşin altında eriyip yok olmaktan şimdilik kurtulmuş çelik bina iskeletlerinden başka geriye hiç bir şey kalmamış hayalet şehir kalıntılarından geçerek kuzeye doğru ilerledik. Çevremizdeki her şey koyu sarı renkteydi. Gökyüzü bile. Zararlı güneş ışınlarını süzecek atmosfer katmanları yüzyıllar önce yok olduğundan gökyüzü, dedelerimizin masallarında bahsettikleri maviliğini yitirmiş, yeryüzü ile aynı rengi almıştı. Yerçekiminin bizi yere bağlayan fiziksel gücünü hissetmiyor olsaydık, koyu sarı bir boşlukta asılı uçuyor olduğumuzu sanabilirdik.

Ardımızda ölüm bulutu, günlerce süren yolculuktan sonra öyle bir yere geldik ki, yaşadığımız bu hayat eğer bir son değilse, ve eğer öldükten sonra gideceğimiz bir cehennem varsa -cennetten ümidimizi çoktan kesmiştik- geldiğimiz bu yerden daha kötü olamazdı.

Varabileceğimiz en son nokta...

Uç...

Herşeyin başladığı ve son bulacağı yer...

Ayaklarımızın altında, insanlığın bilinen tarihinin başladığı topraklar uzanıyordu. Üzerine yüzyıllardır hiç bir canlının gölgesinin düşmediği, ulaşabildiği her şeyi eritip kupkuru bir toza döndüren güneşin altında kırık kemik uçları gibi yerden fırlayan kayalar ve bunların arasında göz alabildiğine uzanan, basıldığı anda pudra inceliğinde bir toza dönüşüp dağılan bu topraklar üzerinde bir zamanlar insanlık tarihinin en renkli ve gelişmiş medeniyetleri yeşermiş -ve solmuş-, Dionysos bu topraklarda yetişen üzümden yapılan şarapla sarhoş olmuştu. Buralarda bir zamanlar, fizyolojik ve anatomik olarak bize pek benzemeseler de, insanlar, bizim atalarımız yaşamış, tarihin bize bir masal gibi anlattığı muhteşem kentler, muhteşem medeniyetler kurmuşlardı.

Orada, küçük bir tepenin üzerinde durmuş altımızda düşmanca uzanan toprağa bakarken, bize tarih diye anlatılanların aslında insanların birbirlerini daha çabuk ve kolay yok etmek için yaptıklarının, savaşların, yıkımların, kan ve gözyaşının bir özeti olduğunu kavramıştım.

İyi şeyler mi? Vardı elbet. Ama ölüseviciler tarih bunların hiç birini gelecek kuşaklara aktarılmaya değer bulmamıştı. Masallarımız gibi rüyalarımız da kan ve kum rengiydi.

Ve ardımızdaki kara bulutlar gittikçe yaklaşmaktaydı.

Kayaların arasında sığınabileceğimiz, daha doğrusu son anlarımızı gölgesinde geçirebileceğimiz bir kaç küçük mağara bulduk. Bizi bir süre idare edecek kadar suyun dışında kalan her şeyimizi araçlarda bırakarak mağaralardan birine girdik.

Son sözler, son dokunuşlar, son bir kucaklaşma.

Sessizlik.

Bekleyiş.

Şimdi, burada, oturmuş mağaranın duvarlarına bakarken, yaşadığımız bütün bunları, öncesini, onun da öncesini düşünüyorum. Uzun, çok uzun yüzyıllar önce burada, benim oturduğum yerde oturmuş mağaranın duvarına bakan birisi. Bir insan.

Bir kavrayış; öylesine net, öylesine yalın ve öylesine somut bir kavrayış:

Yaşanılan onca şey (tarih?), insanlık için bir trajedi olsa da, şimdi ve buradaki benim, o zaman ve buradaki, veya herhangi bir zaman ve herhangi bir yerdeki birisi için, diğer bir deyişle bir tek insanın doğumundan ölümüne kadar geçen süre-yi kapsayan bireysel tarih için hiç de o kadar önemli değil.

Ya da...

Tarihin, zamanın, dünyanın, dünya üzerindeki gelmiş geçmiş tüm insan yaşamlarının en uç noktasında, şu anda ve burada, kalan son yedi kişinin sığındığı bu mağaranın bomboş sarı duvarı önünde, bütün her şey önemini yitiriyor.

Etrafıma bakıyorum. Mağaranın zemininde, duvarlardan kopup düşmüş kuru kaya parçaları. Bir kaçını toplayarak suyla karıştırıyorum. Suyu korkunç bir iştahla çeken kaya topakları bir anda çözülüp koyu sarı bir çamura dönüşüyor. Toprak, mağaranın duvarları, etraftaki her şey koyu, kirli bir sarı. Bu tekdüzeliğe renk verebilecek tek şey, bu gezegen üzerinde yaşamaya başlayan ilk insanla benim aramdaki yegâne somut bağ olan ve damarlarımda dolaşan yaşam kaynağım: Kanım. Sol avucumda bir kesik açıyorum. Damla damla akan kan bulamaca gittikçe koyulaşan bir kırmızılık veriyor. Bu bulamaçtan parmak ucumla bir miktar alıp, duvarda gizli görüntüleri, ama en altta ve en derinde olanları çizmeye başlıyorum. Bir zamanlar bu topraklar üzerinde yaşamış insanlar, yürüyen, konuşan, sevişen, avlanan insanlar çiziyorum. Korkan, üzülen, sevinen, ağlayan, gülen insanlar; soyları çoktan tükenmiş hayvanlar; ağaçtan, taştan, topraktan, kamıştan yapılmış evler... Sonra elimi olduğu gibi bulamaca batırıp avucumu mağaranın duvarına dayıyorum.

Ben bu dünyada yaşayan en son -ilk- insan değilim.

Ben, benim... Şimdi ve buradayım.

Sinan Okan Çavuş

(www.bilimkurgu.cjb.net sitesinden alınmıştır.)

RÜYAMDAKİ UZAY ARACI

Hanife Çıta

RÜYAMDAKİ UZAY ARACI

Bir rüya gördüm... Çökük ovalar, dev bir havuz, enkaz halindeki çamurlu nehirler ve buz oluşumlarının arasında yürüyordum. Pembe renk çevremi kuşatmıştı. Bilmediğim bir dünyadaydım. Atmosferi kokladım. Genzimin yanarak kuruduğunu farkettim.

Neredeydim...? Aniden az ileride tuhaf bir araç gördüm. Küçük bir araçtı bu. Daha çok bir robota benziyordu. Ağırlığı yaklaşık 3 kilo kadardı. Çevresi bir tür kabuk ile korunuyordu. Bu küçük araç ya da robot pembe toprağa biraz gömülmüş gibiydi. Kabuğunun dışında hareketli antenler vardı. Bu antenler, sanki çevredeki herşeyi tarıyordu. Az sonra, aracın kabuğundan tuhaf sondalar çıktı. Ve sondalar toprağı incelemeye başladılar..

Kısa bir incelemeden sonra aracın kabuğu dört bir taraftan açılmaya başladı. Üç küçük antenin yanında, bir dedektör ve bir başka alet daha vardı. Dedektör ve ne olduğunu anlamadığım diğer alet, kendi çevrelerinde dönmeye başladılar. Bir daire şeklinde dizilmiş olan aletler çevreyi inceliyorlardı.

Araç, 3 kilo ağırlığında, ayakları olan büyük bir topa benziyordu. Aracı koruyan kabukta yer yer çatlaklar belirmişti. Bu kabuklar, aynı zamanda aracın kapılarıydı. İnceleme anında dışarı doğru açılıyorlardı. Bir tehlike söz konusu olduğunda ise bu kapılar kendiliğinden kapanıyor ve aracı koruyordu. Ayrıca, aracın üçgen şeklinde 3 tane ayağı vardı. Bu ayaklar yere paralel durmaktaydılar.

Antenler, dedektör ve sanırım ışın ölçer olduğuna karar verdiğim diğer alet etrafı inceliyor ve çevreyle ilgili bilgi topluyorlardı. Aracın alt kısımlarındaki 3 sonda toprağı delerek yeraltı incelemesi yapıyorlardı. Aracın ortasında ve üst kısmında, yine koruyucu bir başlık bulunuyordu. Bu başlığın metalik levhası parlıyor ve tehlike anında diğer aletlerin üzerine kapanarak, koruyucu kabuklarla birleşiyorlardı. Aracın altındaki sondalar sürekli dönüyor ve toprak parçaları topluyorlardı..

İçinde insan olmayan ve kendi kendini kontrol eden bu süper uzay aracını incelemeye devam ediyordum. Fakat aniden korkunç sesler duymaya başladım. Ne oluyor diye kendi kendime düşünüyordum ki birden gözlerimi açtım. Gördüklerimin hepsi bir rüyaydı. Uzay aracı yokolmuştu.

Fakat süper uzay aracının görüntüsü zihnimde hala capcanlı duruyordu. Yataкта uzanırken gülümsedim. Bir gün rüyamdaki uzay aracının aynısının yapılacağını biliyordum. Teknoloji her geçen gün geliyor yeni yeni buluşlar yapıyordu. Öyleyse bir gün, herşeyi kendi kendine yapabilen süper bir uzay aracı neden yapılmasındı..?

Yataktan kalktım ve rüyamda gördüğüm süper uzay aracını çizmek için çalışma odama doğru yürüdüm.....

Hanife Çıta

(www.bilimkurgu.cjb.net sitesinden alınmıştır.)

UZAY UÇUŞLARI ALANINDA BİLİMKURGU VE GERÇEKLER Alper Kaan Bilir

UZAY UÇUŞLARI ALANINDA BİLİMKURGU VE GERÇEKLER

Hayal etmek kolaydır! Günlük hayatta karşısına çıkan sorunların yükünden kurtulmak için rüyalar alemine dalmak pek çok insanın seçtiği bir kurtuluş yoludur. Romanların ve filmlerin o sade, iyilerin kazanmasıyla son bulacağı çoğu kez kesin olan aleminde okuyucuya veya seyirciye rahatlık veren, sinirleri rahatlatan türden bir düşgücü vardır. Kahraman tek başına bir orduya karşı koymak zorunda kalsa da neticede galip gelir ve sahne mutlu sona ererek kararır, seyirciler tatmin olduklarını ortaya koyan bir gülümsemeyle salondan ayrılırlar. Ne var ki dışarı çıktıkları zaman hayat onları yeniden kuşatacak ve gerçekte mutlu son diye bir şeyin olmadığını, çünkü son diye bir şey olmadığını hatırlatacaktır. Bizim dünyamızda öykülerin sonu gelmemekte, zaferler ve yenilgiler silsilesi birbirini izleyerek sürüp gitmektedir...

Bilimkurgu insanın bilimle olan ilişkilerini inceleyen bir yazın türüdür. Yaygın kanının aksine o gerçekte gelecekte yaşanabilecek şeyleri anlatan bir edebiyat veya tilkinin yerini robotun almış olduğu bir fabl değildir. Bu nedenle ayaklarının yere basması, köklerinin bilimsel zemine tutunması gerekir. Ne var ki fantazinin karşı koyulmaz çekiciliği çoğu yazarı kendine çekmiş, onların etkisiyle şekillenen sinemanın da yardımıyla kitlelerin kafasında -pek çok yaratıcı fikirle birlikte- bazı hatalı kavramların ve yakın gelecekle ilgili abartılı beklentilerin yer edinmesine yol açmıştır.

Altmışlı yıllarda gençliğini yaşamış pek çok insan için uzay araştırmalarının günümüzde vardıgı nokta bir hayal kırıklığı olmuştur. Ellilerin kurgu-bilimsel eserleriyle yetişmiş bu insanlar binlerce kişinin yirmi birinci asrı Ay kolonilerinde ve Mars yüzeyine kurulmuş üslerde karşılayacağını ummuş, ancak Ay'a inişin ardından bu tarihi olayla kıyaslanabilecek yeni bir başarının elde edilemeyeşi umutları boşa çıkarmıştır. Uzay yolculuğu (beklenenin aksine) ucuzlamamış, günlük hayata girme konusunda hava taşımacılığının gösterdiği başarıyı sergileyememiştir. Ancak bu insanın kainat karşısında yenilgiye uğramış olduğu anlamına gelmemektedir. Gerçi istenen Ay kolonileri kurulamamıştır, ancak bunun sebebi bilimsel gelişimin durmuş olması değil, başka bir gökcismi ni yerleşime açmanın ne günümüz teknolojisinden, ne de yakın geleceğin teknolojisinden beklenemeyecek denli zor bir iş olmasıdır. Bizimle aynı gezegeni paylaşan, solunabilir havayla kaplı olan ve buzul örtüsü sayesinde sınırsız bir su kaynağına sahip bulunan Antartika'da bile hiç kimse yaşamamaktadır. Orada bazı üsler kurulmuş olsa bile bunlar insanların ömürlerini kıtada sürmesi için oluşturulmamıştır. Araştırma ekipleri söz konusu edilen yerleşkelerde kısa süreler için barınmakta, ardından da yerlerini başka bilim adamlarına bırakarak ülkelerine dönmektedir. Bu vardiya sistemi pek çok psikolojik sorunun üstesinden gelinmesine yardımcı olduğu halde Antartika kış mevsiminde sadece bin kadar nüfusa ev sahipliği yapmaktan öteye gidememiştir. Durum bu iken hemen hemen dört yüz bin kilometre uzaklıkta dolanan, havası ile suyu bulunmayan ve gündüzüyle gecesi arasındaki sıcaklık farkları iki yüz elli dereceye varabilen bir yere yerleşmenin çabuk gerçekleşmeyecek bir dilek olduğu açıktır.

Vaktiyle seksenli yıllar bitmeden ayak basılacağı umulmuş olan Mars bugün hala insan eli değimemiş bir bölgedir ve en az otuz yıl daha öyle kalacak gibidir. Kızıl gezegene bu dokunulmazlığı sağlayan şey ona erişmek için harcanması gereken para miktarının çok büyük oluşudur. Uzay uçuşları pahalıdır, uzay mekiğinin tek bir seferi bile yüzlerce milyon dolara malolmaktadır. Mekiğin motorları fırlatılış ile yörüngeye girişi ayıran birkaç dakika içinde Türkiye'nin aynı zaman dilimi içinde üretmekte olduğu elektrikten daha fazla enerjiyi ısı şeklinde açığa çıkarmakta, bin tondan fazla ağırlığa sahip olan yakıt göz açıp kapayıncaya dek neredeyse demiri kaynatacak kadar sıcak olan gazı dönüştürülmektedir. Bu zorlu işi başaran roket bilimi günümüzde yıkıcı amaçlar taşımadan bu denli fazla güç üretebilen yegane tekniktir ve becerilerini de oldukça tuzluya satmaktadır. Onun talep ettiği bedele uzayın canlıları saniyeler içinde öldürebilen yırtıcı boşluğunda çalışacak taşıtlar yapmanın masrafı da eklenince soyumuzun neden gezegenler arası yolculuklara başlayamamış olduğu açığa çıkmaktadır.

Yazımın bu noktasına dek aktarmış olduklarım can sıkıcı, bozguncu düşünceler olarak görülebilir, hatta önyargılı bir okur benim uzay macerasını saçmalık olarak niteleyen gerici bir görüşe sahip olduğumu bile zannedebilir. Biraz böyle bir zanna yol açmamak için, biraz da yakın geleceği kafasında insan-uzay ilişkisinde devrimsel atılımların gerçekleştirileceği bir dönem olarak canlandıran kişileri üzmemek için madalyonun diğer yüzünü de göstermeye çalışacağım. Evet, evrenin "Güneş sistemi" adını vermiş olduğumuz ufacık bir parçasını fethetmek için bile daha pek çok mühendislik probleminin üstesinden gelmemiz gerekmektedir, ancak bilimin yirminci asırda katettiği mesafe düşünüldüğü zaman engeller göze çok daha ufakmış gibi gelmektedir. Yüzyılın başında henüz uçağı bile bilmeyen, ışığın neden oluştuğunu çözmemiş olan ve evreni Samanyolu galaksisinden ibaret sanan insanlığın uzay uçuşlarıyla, hidrojen bombasıyla ve elektronik beyinlerle uğraşacak duruma gelmesinin sadece yarım asır sürmüş olduğu unutulmamalıdır. Önümüzdeki elli yıllık süre de beklenmedik bilimsel zaferlere, gerek kuramsal, gerek deneysel, gerekse pratik alanlarda yaşanacak sarsıcı gelişmelere gebe olabilir ve bunların arasında evrene açılma sürecimizi dramatik bir şekilde hızlandıracak buluşlar yer alabilir.

Ademoğlu iki olasılık arasında bocalamaktadır: Bir yanda renkçe safir ve zümrütten yapılmışa benzeyen öz dünyası, diğer yanda ise kendi doğal ortamından çok daha düşmanca olan, abanozdan örölme bir boşluk... Ancak o vahşi boşluk belki de bünyesinde bizim tarihin başından beri aradığımız soruların cevaplarını barındırıyor ve bu olasılık insanlığı sonsuzluğa doğru çekiyor. Atılmış olan ilk adımlar yetersiz, bizi durduran setleri yıkıp arayışa devam edebileceğimiz şüpheli... Pek çoğumuz etrafımızı sarıp medeniyetimizi Yerküre'ye bağlayan duvarların gerçekte birer kale suru olduğu ve bizi uzayın sakladığı tehlikelerden koruduğu inancında. Kimisi evrenin derinliklerine açılmanın türümüzün kaderi olduğunu savunuyor, kimisi insanın yıldızlara ulaşacak teknolojiye asla erişemeyeceğine inanıyor. Şaşırtıcı bir kayıtsızlık ve kendini beğenmişlikle artık keşfedilebilecek her şeyin

keşfedilmiş olduğunu, bu sebepten dolayı da uzay yolculuklarının gereksiz hale geldiğini öne süren insanların sesleri sabırsız genç kitlelerin homurdanmalarına karışıyor. Birbirinden bu derecede farklılaşan çok sayıdaki görüşün ortaya atılmış olması ise -benim naçizane görüşüm sorulacak olursa- sadece kendi geleceğimiz, amaçlarımız ve bizi kuşatan kainat hakkında ne denli bilgisiz olduğumuzu, yürüttüğümüz fikirlerde dayanaksız spekülasyonların ne denli büyük bir yer tuttuğunu göstermeye yarıyor. Şu an için sabırlı bir bekleyiş içinde bulunduğumuz belirsizliğin nasıl çözümleneceğini öğrenmenin tek yolu gibi görünüyor ve yıllar, getirdikleri ve götürdükleriyle birlikte geleceği adım adım aydınlatarak geçip gidiyor...

Alper Kaan Bilir

NE YAPTIĞINI BİLİYOR MUSUN?

Bora Gürel

NE YAPTIĞINI BİLİYOR MUSUN?

Hava aydınlanmaya başlamıştı. Güneşin doğmasına daha bir kaç saat olmasına rağmen doğudaki yalancı şafak altımda uzanan geniş düzlüğü giderek daha belirginleştiriyordu. Gizlediğim yerden devasa kargo kamyonlarının yavaş yavaş ilerlerken kaldırdıkları metrelerce uzunluktaki toz bulutlarını görebiliyordum. Bu karanlıkta, hele bu tozlu yolda sadece en öndeki aracın sürücüsünün birşeyler görmesi mümkündü, arkadaki araçların sürücülerinin otomatik pilotlarını hemen bir öndeki araçtan sabit bir mesafede gitmeye programladıkları belliydi. Standart prosedür, ama aptalca...

“Kaç araç?”

[Kızılötesi tarama ile iki küçük, sekiz büyük motor izleniyor, Binbaşı Othniel.]

En öndeki komuta-kontrol arabasını izliyor olmalıydılar.

“50 kez büyüt.”

Birden bire komuta-kontrol aracı ekranımda tek başına kaldı. Bu kadar yüksek büyütmede onu tam hedefte tutmakta zorlandım.

“Stabilize et, bu araca kilitlen.”

Savaş giysimin bilgisayarı başlığımın kontrolünü benden aldı. Görüntü aniden gözlerimin önünde hoplayıp zıplamasını kesti ve başlığım yirmi kilometre ötedeki aracı ekranımda tutmak için yavaş yavaş dönmeye başladı. Çok akıllı bu yeni modeller. Biraz daha akıllanırlarsa giysinin içinde kimseye gerek kalmayacak, içi boş giysiler savaşı devam ettirecek sanırım.

Tanrı korusun.

Zırhlı lastikler, ikiz 20 mm’lik top, ancak standartların üstünde bir izleme-tarama modülü. Neyse, bu mesafeden neredeyse tamamen hareketsiz savaş zırhımı farketmelerine olanak yok. Araç yeni bir model olmalı. Ama bu pek işlerine yaramayacak.

“Köprüye varmalarına kaç kilometre kaldı?”

[2,53 kilometre, Binbaşı Othniel.]

Yaklaşık beş dakika. Hmmm.

“Silahı ısıtmaya başlayabilirsin.”

[Kütle hızlandırıcı ile bağlantı kuruluyor...Bağlantı kuruldu.]

Stabilizasyon pitonları arkasına saklandığım iki kayanın

arasına çakılı duran hızlandırıcıdan giderek frekansı ve şiddeti artan bir vızıltı gelmeye başladı. Giysime entegre silahları kullanabilseydim inanın çok daha mutlu olurum ama bu kadar kısa zamanda hedefe yaklaşabildiğim bu mesafede etkili tek taşınabilir silah bu.

Önde giden aracı izlemeye devam ettim. Aniden aracın tepesindeki kapak açıldı. Silahı saptamış olabilirler mi? Öyleyse işim bitti demektir. Zırh içinde bile olsam, tek başıma bir hava saldırısını veya bir tank taburunu savuşturamama imkan yok. Bu silahtan sızan enerjinin çok fazla olduğunu söylemiştim onlara. Kahretsin. Bu kadar kısa zamanda da daha fazla yaklaşmak mümkün değildi ki. Kimseye farketirmeden düşman hattının bu kadar gerisine de ancak bir hafif gözcü zırhı sokulabiliyor.

Sarışın, genç görünüşlü birisi kapaktan kafasını çıkardı. Elindeki dürbünle köprüye doğru bakmaya başlayınca derin bir iç geçirdim. İlk görevindeki bir acemi gibi davranıyordum. Silahın yaydığı enerjiyi bu kadar uzaktan, hele içinde bu kadar demir filizi bulunan iki kayanın arasından farketmeleri imkansızdı.

Adam uzunca bir süre köprüyü inceledi. İzleme-tarama modülü de o yöne doğru çevrildi. Köprüde sabotaj ihtimalini düşünmüş olmalılar. Omzundaki rütbe işaretlerini inceledim. Teğmen. Komuta ettiği ilk görev olmalı. Ne yazık.

[Konvoy köprüye 1.5 kilometre mesafede, Binbaşı Othniel. Hedefinizi belirlemenizi öneririm.]

Tanrım. “Öneriyor.” Ne günlere kaldık.

“Peki. Bu hedefi hafızada tut. 20 büyütme. Orta stabilizasyon”

[Hedef hafızaya Hedef A olarak alındı, Binbaşı Othniel.]

Köprüye doğru baktım. Üç yüz metre uzunluğunda, çelik konstrüksiyon. Sadece iki şeritli bir yol sığacak kadar geniş. En az elli-altmış yıllık olmalıydı. Eski olmasına rağmen sağlam görünüyordu.

“Köprüyü gözden geçir.”

[Kuzeydoğu tarafında üçüncü ana bağlantı noktasında metal yorgunluğu saptandı, Binbaşı Othniel.]

Köprü altmış senedir her yaz genişleşip, her kış kısalıyor. Bir yerlerinde hasar olması beklenebilir bir şey. Plana çok uygun.

“Hedefleme.”

Sekiz saattir ilk kez yerimden kımlıdadım. Savaş giysisi

neredeysse duyulamayacak kadar hafif bir sesle vücudumun hareketlerini izlemeye başladı. Uzandığım yerde hafifçe sağa kayarak ekranımda beliren hedef işaretini dördüncü bağlantı yeri üzerine getirdim.

“Silahı stabilize et. Nişanlamayı rüzgar hızına ve yerçekimine göre düzelt.”

[Rüzgar güney-güneydoğudan saatte 10 kilometre sabit hızla esiyor. Yerçekimi ivmesi 7.83 m/sn². Nişanlama düzeltilmesi yapılıyor, Binbaşı Othniel.]

Kabza savaş giysimin sağ koltuk altındaki şok emiciye yumuşak bir “klik” sesi ile kilitlendi. Giysi kollarımı biraz indirdi. Hedef işareti biraz sola ve yukarı kaydı. Tanrı hepimizi çok bilmiş savaş zırhı bilgisayarlarından korusun.

“Bundan sonra gerekmedikçe konuşma.”

[Tabii ki, Binbaşı Othniel. Pasif uyarı moduna geçildi.]

“Sana ne söyledim ben?”

[Bundan sonra ger-]

“Tamam. Tamam. Sus.”

Üç ay ara vermeksizin görev beynimi sulandırmış olmalı. Savaş giysime laf anlatmaya çalışıyorum.

“Kızılötesi görüntüleme. Bana konvoyu göster.”

Önümdeki ekran karardı. Başlığım dönerek tüm konvoyu görüntü içine aldı. Ön araçtan başkasında hareket yoktu. Bütün şöförler uyuyor olmalı.

“Şok mermisi.”

Künt uçlu tükenmiş uranyum alaşımı mermi metalik bir sesle silahın tepesindeki şarjörden aşağı, hızlandırıcıya kaydı.

[Köprüye 100 metre, Binbaşı Othniel.]

“Ön aracı ve köprüyü göster bana. Aracın köprüyü terketmesine yüzelli metre kala onar onar geri say.”

Subay dürbünle gördüklerinden ve yapılan taramadan tatmin olmuş olacak ki, kafasını içeri çekip kapağı ardından kapattı. Konvoy köprüye doğru yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. Ön araç köprünün ortasına vardı.

[150 metre, Binbaşı Othniel.]

Silahı biraz daha sıkıca kavradım.

“Radyo frekanslarını dinlemeye başla, uyarı veya yardım çağırısı yollanırsa haberim olsun.”

[140 metre, Binbaşı Othniel.]

Hareket zamanı.

Tetiği çektim. Hızlandırıcının oluşturduğu olağanüstü güçteki manyetik alan mermiyi yakaladı ve mermi bir kaç

milisaniye içinde ses üstü bir hızla ulaşarak silahın dört metre uzunluğundaki namlusundan dışarı fırladı. Oluşan sonik patlama bayağı şiddetli, ama mermi sesin duyulmasından çok daha önce ulaşacak hedefe.

Mermiyi arkasında bıraktığı süper ısınmış plazma izinden takip ettim. Merminin içinden geçtiği hava sürtünmeden dolayı ısınarak plazmaya dönüşüyordu. Konvoydakiler izi görebilseler bile artık çok geç.

Mermi tam hedeflediğim yere isabet etti. Bağlantı noktasında çok güçlü bir ışık parladı. Merminin muazzam kinetik enerjisi ile buharlaşan metal büyük bir patlama ile her yöne saçıldı. Tüm bağlantı noktaları tek tek ayrılmaya başlayan köprü çığncasına sarsılıp, eğilip bükülürken, asfaltta oluşan bir çatlağın giderek genişleyip uzamaya başladığını görebiliyordum. Tüm köprü bulunduğum yerden bile duyulabilen vahşi bir hayvan kükremesini andıran metalik bir gürültü ile üç yüz metre aşağıdaki nehre doğru kayıyordu. Üstündeki araçlarla beraber.

Köprünün üstüne sadece ilk iki kargo taşıyıcısı ulaşabilmişti. Bu kamyonların arkasındaki araçların otomatik pilotları, birden bire önlerindeki aracın hızla aşağı doğru uzaklaştığını saptayınca aradaki mesafeyi korumak için hızlandılar ve bir-biri ardı sıra aşağı uçmaya başladılar. Uyuyan şöförler için yapılacak hiç bir şey yoktu. Büyük bir toz bulutu tüm bölgeyi kapladı.

Ve sonra sessizlik.

“Herhangi bir radyo sinyali yakaladın mı?”

[Hayır, Binbaşı Othniel.]

Ayrılma zamanı.

“Hızlandırıcıyı ortadan kaldır.”

[Hızlandırıcı kendi kendini yoketme işlemi başlatıldı.

Bölgeyi lütfen 300 saniye içinde terkedin, Binbaşı Othniel.]

Sekiz saattir yattığım yerden doğruldum ve geldiğim yoldan geri dönmeye hazırlandım.

[Binbaşı Othniel, hedef bölgeden çok zayıf bir sinyal alıyorum.]

“Neee!”

[Mesaj şifreli, ancak 20 saniyede bir tekrar ediyor. Otomatik bir yardım çağırısı olma ihtimali yüksek.]

“Allah kahretsin! Araçların tamamen yok edilmesi gerekiyordu! Tek bir sinyal mi var?”

[Bu doğru, Binbaşı Othniel.]

“Mesajı çözebilecek misin?”

[Bu kadar az veri ile bu imkansız, Binbaşı Othniel.]

“Tam olarak geldiği yeri saptaman mümkün mü bari?”

[Bu mesafeden imkansız, Binbaşı Othniel.]

İçimden homurdandım. Gidip bakmam gerekecekti.

Aslında plan çok basitti Konvoy köprüye varır, eski köprü ağırlığa dayanamaz ve çöker. Bütün konvoy bu kadar korudukları, üstüne düştükleri kargo -her ne idiye- ile beraber

sessiz ve hızlı bir şekilde tamamen yok olur. "Tüh, konvoy rotasını daha dikkatli gözden geçirmeliydik." denir, mümkünse düşman komutanlığı bir kaç kafa uçurur ve olay kapanır. Bize işaret edebilecek hiç bir delil zaten kalmaz.

Eğer kimse gelmeden buradan ayrılabilirsem tabi.

"Yardım çağrısına ne kadar zamanda cevap verebilirler?"
[En yakın düşman üssü 150 kilometre mesafede, Binbaşı Othniel. Düşman köprüye ortalama 35 dakika içinde bir gözcü uçağı ulaştırabilir.]

"Bana köprüye en hızlı rotayı çiz."
[Rota uzunluğu 35.4 kilometre, tahmini varış süresi 17 dakika 42 saniye, Binbaşı Othniel.]

Ekranda pusula üzerinde beliren imleç yönüne döndüm ve bulunduğum kayalık dağın eteklerinden aşağı yola koyuldum. Botlarım güç bela yere tutunabiliyordu. Zırhı bu düşük yerçekiminde dengede tutmak cidden zor.

"Sinyalin geldiği yer hakkında daha iyi bir tahminde bulunabildiğin anda bana haber ver."

Sessizlik...

"Tamam, tamam, aktif uyarı moduna geç, ama kafamı karıştırma."
[Tabii ki, Binbaşı Othniel. Hedefe 15 kilometre kala size daha kesin bir yer belirtebileceğim. Bu arada, nişancılığı-nızdan dolayı sizi tebrik etmek isterim. Bu güzel bir beraberliğin başlangıcı gibi geliyor bana.]

İrkildim. Daha önce hiç bir zırh bilgisayarı tarafından tebrik edilmemiştim. Yapay zeka araştırmaları son yıllarda cidden ilerledi, özellikle askeri alanda, ancak bu kadarını hiç bekle-miyordum.

"Hmm... Teşekkürler."

[Sağolun , Binbaşı Othniel. Görevinizi başarıyla tamamlayabilmeniz için elimden geleni yapıyorum. İlk dönüş noktasına ulaşıyoruz.]

Kayaların bittiği ve ovanın başladığı yere ulaşmıştım. Nehrin ovada oyduğu dik kanyona doğru hızlandım. Ufak kayalar ve kısa, bodur çalılıkların arasından ilerliyordum. Etraf giderek aydınlanıyordu. Güneşin doğmasına bir saatten az bir süre kalmıştı. Köprünün eski yerinin halen yavaş yavaş kaybolan bir toz bulutuyla örtülü olduğunu görebiliyordum. Bu görüş açısından başka bir şey görmek de pek mümkün değildi zaten.

[Kütle hızlandırıcı kapasitörleri kritik ısıya ulaştı, Binbaşı Othniel.]

Birden bire geride bıraktığım kayalıkardan tiz bir vınlama yükseldi. Geri zekalı! Silahı tamamen unuttum! Aynı anda hem durup, hem de kendimi yere atmaya çalışmam sadece kafa üstü düşüp birkaç kere yuvarlanmama yaradı. Silahı bıraktığım yerde orta çaplı bir patlamayı takiben yukarıdan küçük bir kulübe büyüğündeki bir kayanın silahı sakladığı yerin üzerine düştüğünü gördüm. Bir kaç saniye sonra da şok dalgasını hissettim. Gökyüzünden irili ufaklı kaya ve toprak parçaları yağıyordu. Neyse, en azından kimse silahı bulamayacak.

Ayağa kalktım. Kendimi üzerimden paniklemiş bir sığır sürüsü geçmiş gibi hissediyordum ama kırık çıkık yok gibiydi.

"Hasar raporu."

Sessizlik.

"Bilgisayar, orada mısın? Hasar raporu!"

Kahretsin.

Bora Gürel

(www.kavipdunya.com adresinden alınmıştır)

YILDIZ ÇOCUK

Emre Adıgüzel

YILDIZ ÇOCUK

S- Git-kendini-becer...

Yüzbaşı Valentin Shostakovich ağzından çıkardığı çikleti, 21 inch'lik monitörün kenarına yapıştırdıktan sonra bilgisayara bir numara daha çekti. Metal aksamı basık oda, bilgisayarlardan yansıyan loş ışıkla kısmen aydınlanabiliyordu. Parmaklar bir kez daha klavyenin tuşlarına vuruyorlardı. Şifre, bu son denemede kırılmıştı. Valentin monitöre bakarak ayağa kalkıp, kuvvetli bir çığlık attı... Teğmen Natali Dubinsky, elinden dış fırçasını bırakmaya fırsat bulamadan tuvaletten fırladı. Atletik vücut yapısıyla, ızgara tabanlı koridorları kısa zamanda geçmesi güç olmamıştı. Odaya daldığında Valentin, koltuğunda geriye yaslanıp, postallarını bilgisayara uzatmıştı. Elindeki süt kartonunu tepesine dikerken, bir taraftan kapıda ağzından köpükler saçarak nefeslenen Natali'yi izliyordu. Üstünde sadece slip iç çamaşırları ve postalları vardı...

D. -Shostakovich! Seni ruh hastası o.. çocuğu!
S. -Sanırım bu beni ilgilendiren ailevi bir problem!

D. -Başına bir şey geldi sandım...
S. -Ne bu .. Nikolayev'den sonra hepiniz paranoyaklaştınız mı?

D. -Sakin sen de her şeyin yolunda gittiğine dair masallar anlatmaya kalkışma. Yerden 400 km. uzakta, yörüngede çürümeye bırakılmış bir konservenin içindeyiz!
S. -Seni anlayabiliyorum Natali .. bazen hepimiz umutsuzluğa kapılırız.

D. -298 günlük uzay deneyiminin içinde atandığım en kontrolsüz yer burası.
S. -Nikolayev'in ölümü bir kazaydı ..

D. -Söylesene Valentin .. Sovyet anamız bizi artık terk mi etti?
S. -Böyle bir şeyi nasıl söylersin! Depolarımızda bize halen uzun süre yetecek kadar besin ve teknik donanım var! Biz terk edilmedik Teğmen. Bir yoldaş asker, hizmet etmenin onurunu, en çok ulusunun zor zamanlarında taşımalıdır...

D. -Ya Komutan Leonov? O ne olacak .. daha sabah-tan itibaren leş gibi votka kokuyor ve bu haliyle dış uzaya çıkıp, sürekli istasyonla uğraşıyor. Sanki .. sanki bakım yapıyor...
S. -Yoldaş! Alkoliklikle suçladığınız adam, standart eğitimden sonra Jukovski'yi bitirmiş, Sovyet savaş kahramanlığı nişanını iki defa almış ve üzerinde bulunduğumuz bu istasyonu, kendi elleriyle inşa etmiş bir mühendistir! Onun iradesi, daha güç koşullar altında da Sovyet anamıza hizmet etmiştir.

D. -İrade mi? Nikolayev dış uzayda bir yerlerde çürüyor ve bunun tek sorumlusu da Albay'ın görev başında olmayışıdır.
S. -Bu konuda daha fazla tartışmak istemiyorum Teğ-

men Dubinsky .. sizi rapor etmeme sebep olmadan gidin yatın .. iyi geceler.
Natali hırsla koridora döndüğünde bir taraftan dişlerini fırçalıyor bir taraftan da küfürleri sıralıyordu...Parmaklar gene tuşlara vurmaya başlamışlardı. Valentin, Albay Leonov'a gelen gizli bir mesajı çözmeyi başarmıştı:

“çok gizli
102700w... 45574
SOVYET FK.Z.Z.

MİR-2 İSTASYONUNA...

Kargo, 08:47'de verilen koordinatlarda olacaktır. Modül, Sovyet'lerin son biyoteknolojik buluşunu taşımaktadır. OKTOBER-17 Programı, Rasputini devir alacaktır. Adaptasyonda daha önceki talimatlar geçerli olacaktır. Operasyonda gizlilik, hayati önem taşımaktadır. Sovyet gururunun gene bir adım önde olmasını sağlayın.

Değerlendirme:
Saat 073254 F'deki Sovyet KİL İstasyonunun yayınladığı mesajda, projenin adaptasyon aşamasında olduğu kaydedilmiştir.
Saat 0502 F'deki STOİ İstasyonu ise yeni programa 48 saat önce geçmiş bulunuyor.

MİR-2'nin FK.Z.Z durum raporu, Sovyetler Bilim ve Teknik Devlet Komitesi tarafından beklenmektedir.
MESAJ SONU
102713 w
GÖNDEREN GLAVKOSMOS
ARA İŞARETİ /././"

Valentin düşünceli bir şekilde geriye yaslanırken solundaki ana ekrana bakıyordu. Bu gerçekten çok önemli bir haberdir. İstasyonun ana işletim sistemi değiştirilecekti. Yorumlama yetisine sahip program, her ne kadar; Rus asıllı bilim adamı Asimov'un robot yasalarını içerse de bilinmeyen komplikasyonlar çıkarabilirdi. Böyle bir program değişimi son 48 saat-ten önce hiç uygulanmamıştı. Valentin'in aklına bir an Natali'nin söyledikleri geldi sonra solundaki büyük ekrana döndü:

S. -Rasputin!

"Manüel kullanımdan çıkmamı ister misiniz Yüzbaşı Shostakovich?"

S. -Onaylandı! Manuel kullanımdan çık!
S. -UGİ-YODA Radar uydu anteniyle bağlantıya geç ve modül taraması yap ve karşılaşmaya ne kadar kaldığını söyle.

“Modülle karşılaşma 1 saat 34 dakika sonra gerçekleşecek.”

1 SAAT 30 DAKİKA SONRA...

Ayın gölgesinden çıkan MİR-2'nin solundaki 145 metreka-relik panellerinin ilki, güneş ışınlarını, kör edici bir şiddetle

yansıtmaya başlamıştı... İstasyon; uzun bir yatay ve kısa bir dikey iskeleye monte edilmiş, silindirik şeklinde bir ana blok-tan oluşuyordu. İstasyonun enerjisini sağlayan güneş panelleri, ana bloğa yatay olan iskelenin iki ucuna monte edilmişti. Ana bloğun sırtını takip eden kısa iskelenin uçlarında ise çok yönlü bir vinç ve standart bir anten vardı. Merkezi kısmı yaşam ve komutaya ayrılan ana blok, kendisine değişik kombinasyonlarda kenetlenilebilecek ara ve uç modüllerden oluşuyordu. 30 tona varabilen bu modüller; astrofizik, tıp, biyoloji araştırmalarının yürütüldüğü yerlerdi. MİR-2 ayrıca, montaj ve bakım işlemini yürütecek yarısı kapalı bir atölyenin bulunduğu bir platforma da sahipti. İkinci Kaptan Vladimir Gazenko sert mizaçlı bir adamdı. Köprüdeki ana lombozun önünde, dış uzayı beyaz lekeler halinde süsleyen 5 kişilik ekibe bakarken, Rasputine emirler yağırdıyordu.

G. -Radyo vericimiz hala arızalı mı?

"Yer yüzü ile bağlantı tamamen kesildi Binbaşı Gazenko."

G. -Operatör gemisinin sistemleri konusunda telemetrik rapor istiyorum. Yönelme motorları için umut var mı?

"Otomatik yaklaşma ve kenetlenme negatif gerçeklikte. Ekip liderine bağlanmamı ister misiniz Binbaşı Gazenko?"

G. -Onaylandı!

-Yüzbaşı Shostakovich!

#... Efendim! Modül kontrolsüzce dönmüyor. Balistik yaklaşma şemamıza başlıyoruz.#

G. -Hepiniz enfraruj aygıtlarınızı her ihtimale karşı açık tutun. Göreyim sizi...

#... Efendim! Optik doğrultma cihazları ve lazer mesafe ölçme cihazlarımız devreye girdi.#

G. -Modülün, ayın gölgesinde kaybolmasına fırsat vermeyin!

Binbaşı Gazenko ellerini arkada kenetleyerek dikkatini ekibe verdi. İçinde kötü bir sezgi belirmişti. İstasyonun kızıl lombozunda, birden modüle çok yaklaşan bir astronotun çarptığı an yansıdı. Asker çırpınarak geriye boşluğa doğru kontrolsüzce süzülüyordu.

G. -YÜZBAŞI NELER OLUYOR? KİMDİ O?

#... Lazarev Efendim! Aniden fırladı .. anlamadık .. ga ..galiba elbisesi yırtıldı! #

G. -LANET OLSUN YÜZBAŞI!

#...Elbisesi yırtılmış olmalı! Onu kurtaracağız .. #

G. -Herkes görevinin başına dönsün!

#...Efendim! Hala ..

G. -Bu bir emirdir Shostakovich! .. Hemen durum raporu istiyorum.

#...Modülün millerinden birini istasyona yöneltmeyi az önce başarmıştık.#

G. -Sinyaller!

"Otomatik kenetlenme menzile girdikten sonra gerçekleştirecek Binbaşı Gazenko."

25 DAKİKA SONRA...

Natali, Hermetik kabin ortamına girdikten sonra sinir krizi geçirmeye başlamıştı. Yüzbaşı Pilyugin ve Teğmen Malishev, Nataliyi sakinleştirmeye çalışırken Valentin'de üstündeki elbiselerini çıkarmaya yardım ediyordu. Loş kordordaki çelik ızgaraların altında yanan yeşil lambalar herkesi bir an susturmuştu. Ardından Rasputinin metalik sesi duyuldu:

"Tüm mürettebat; 10 dakika içinde modülün bağlandığı, B güvertesinde bekleniyor"

Ekip güverteye vardığında Natali biraz daha sakinleşmişti ama tartışma bitmemişti.

P. -Teğmen! Sakinleşin artık. Kontrolsüzlüğünüz yüzünden bir gün doğu Sibirya'yı boylayabilirsiniz!

D. -Burada kontrolsüz olan bir şey varsa o da bu hurda istasyonun kendisidir ve üstüne üstlük uzay elbiselerimizin yönlendirme sistemleridir Yüzbaşı!

M. -Yüzbaşı Pilyugin! Teğmen Dubinsky haklı efendim .. elbiselerimiz çok eski!

P. -Teğmen Malishev! MİR-2'deki uzay elbiseleri de, güneş santrali projesindeki diğer tüm istasyonlardaki elbiselerle aynı zamanda değiştirilir.

S. -Pilyugin! Teğmen Dubinsky ve Malishev haklılar. Yerdekilerin düşük bütçeyle yarışı önde bitirmeye çalıştıklarını biliyoruz. Bir istasyonun üç haftada iki kişiyi kaybetmesi, olağan üstü bir durumdur. Bu konuda bir rap...

G. -Hiçbir subay benim iznim olmaksızın bir rapor hazırlamayacak!

Valentin'in sözünü kesen ses, döner merdivenin başında duran ikinci kaptan Gazenko'ya aitti. Merdivenlerin gölgesinde durduğu halde burnunun kan içinde olduğu seçilebiliyordu.

G. -Albay Leonov güverteye iniyor! Hazır ol! Gazenko'nun sesi metal boşluk içinde güçlkle yankılanmıştı. Shostakovich, Dubinsky, Pilyugin ve Malishev, Modülün girişinin yanında hazır durumda bekliyorlardı. Merdivenlerden elindeki kitaptan başını kaldırmadan inen Albay, "Rahat" diye seslendi. Elindeki kitabın kapağında dikkati çekecek büyüklükte, taze bir kan lekesi vardı. Malishev yerinden fırlayıp yuvarlak modül kapağını manuel olarak açtı. Herkes durduğu yerden içi karanlık modülü izlemeye başladı.

Gazenko'da neler olduğunu görmek için karanlıktan iki adım öne çıkmıştı. B güvertesi bir an sessizliğe gömülmüştü. Leonov buğulu bakışlarını kitaptan ayırıp, karanlık modüle eğildikten sonra içeriye, kararlı bir şekilde kolunu soktu. Valentin her an Leonov'u kurtarmak için atılmaya hazır bekliyordu. Leonov'un çıkmasına dikkatle yardım ettiği şey, şaşkınlıktan herkesin ağzını açık bırakmıştı. Leonov, 10-12 yaşlarında; bembeyaz uzun saçları olan çıplak bir kız çocuğunun elini tutuyordu. Uçuk sarı göz bebekleri, gülümseyen ufaklığın, kör olduğunu belli ediyorlardı. Leonov, kendilerine afallamış bir şekilde bakan kalabalığa sonunda bir şeyler söyledi.

L -Yıldız Çocuğa merhaba deyin!

ERRARE HUMANUM EST: Yanılmak insanlara özgüdür.

Emre ADIGÜZEL

(<http://www.bkft.hacettepe.edu.tr/vildiz.html>
adresinden alınmıştır.)

ASİMETRİK

Mine C.

ASİMETRİK

L-431 Model uzay gemisi aşağı yukarı 45 ışık yıllık bir mesafe uzaktaki dünya diliyle Asimetrica 7 gezegeninden Dünya'ya olan yolculuğunu henüz tamamlamış dünya zamanıyla 15 dakika sonraki geri dönüş saatini bekliyordu. Gerekenleri yapmış, mahkumu gerekli yere bırakmıştı. Kaptan Tupqide hoşnutlukla yampiri yumpiri kafasını salladı istasyonun halka kapalı özel bölgesinde Dünya hükümeti armalı bir hava taşıtına konmuş götürülmekte olan mahkumun ardından. Artık Aurigae'ye doğru dönüş yolculuğuna geçebilir ve Asimetrica 7 zamanıyla 21 hup sonra, en az onun kadar asimetrik bir bedene sahip karısı, L-487'nin kaptanı Jyelonn'la buluşup yemek yiyebilirdi. Şu iğrenç, lanet simetrik gezegende daha fazla kalması onda Oranlılık saplantısına ve hatta Estetik hastalığına yol açabilirdi. O yüzden bir mahkumun içinde bulunduğu simetrik hükümet taşıtından gözlerini ayırıp tamamen Asimetrica ulusuna ait ve onu simgeleyen L-431 uzay gemisine gözlerini dikti. Ne kadar güzel bir aletti o öyle... Kirpi dikenleri gibi uzanan garip girinti çıkıntılarla bezenmiş kaptan köşkü tam bir asimetri harikasıydı. Çarpık Asimetrica sembolü ne kadar da soylu ne kadar da o sefil simetriden uzaktı! Kaptan Tupqide vatanına duyduğu özlemle içini çekti. Ayrıralı 20 hup yada dünya saatiyle 2 gündür gemisinin başındaydı. Hiper uzaydan geçişi zorlu olmamış, yolculuk yorucu geçmemişti ama şiddetle geri dönmeyi arzuluyordu. Dünya Asimetrikca'lı bir mahkum için ideal bir sürgün yeri idi. Galaksinin en simetrik on gezegeni arasında dördüncü sırayı alıyordu. Simetrik objelerle dolu bir yaşam ortalama bir Asimetrica'lıyı ağır depresyon ve benzer ruh hastalıklarına sokar, çoğu zamanda intihara kadar götürürdü. Asimetrica hükümeti simetrik bir gezegene sürme cezasını yalnız çok ağır hükümete ihanet suçlarına verirdi. Euganel 712-634 de bunlardan biriydi. Kaptan onu ilk gördüğü anda tiksinti içerisinde başını başka yöne çevirmişti. Euganel 712-634 vatanına karşı en büyük suçu işlemiş yani Asimetrica hükümet başkanını tamamen simetrik bir silah olan dob-00 ile öldürmeye kalkışmıştı. Euganel 712-634 sıradan bir Asimetrica'lı gibi görünmekle birlikte yenilikçi asilerden biri olarak, muhafazakar başkanı öldürmeye kalkmıştı. Asimetrica'nın kültürel geçmişini korumak her şeyden önemliydi. Tam bir muhafazakar olan Kaptan Tupqide için tıpkı vatanındaki diğer on milyar Asimetrik için olduğu gibi. Asiler ise Capella çevresindeki yaşam olan dört gezegene yayılmış, bir yolunu bulup da muhafazakar rejimi yıkıp kültürel geçmişlerini inkar edecek olan bir dizi adi, aşağılık yaratıktan ibaretti. Yüzyıllarca yaşamış, güçlü

Asimetrica'ya kimse zarar veremezdi, işte asiler böyle sürülür ve acı çekerlerdi. Kaptan Euganel'in ortalama 3 hup - yada 1 dünya yılı- içerisinde öleceğini tahmin ediyordu. Cansız bedeni bu lanetli simetrik gezegende gömülü kalacak, yaptığı şerefsizlik de Asimetrica halkını rahatlatcak, asilere ibret olacaktı.

Euganel 712- 634 gözlerini kapayıp etrafını görmeme gibi bir lükse sahip değildi. Göz kapakları yoktu çünkü. Simetri yoksunu, çirkin gözleri devamlı algılama halindeydi. Dünya'ya özgü hava taşıtının dikdörtgen penceresinden dışarısının objeleri tüm simetrikliğiyle geçip giderken taşıtın sürücüsünün aleti ne kadar hızla ve insafsızca sürdüğünü farkediyordu. Taşıtın gri koltuklarla kaplı arka kabininde yalnızdı. Sürücü kabinine açılan kapı kilitliydi. Çünkü Euganel kilit altında tutulması gereken biriydi, o bir mahkumdu. Bir asi. İçinden yükselen yeni bir bulantıyı hissetti ve dikdörtgen pencereye bakmaktan vazgeçti ama olmuyordu. Taşıtın koltukları da simetrikti. Dikdörtgene yakın fakat kenarları zarıfçe yuvarlanıyordu. Daha önce hayatında hiç Capella yörüngesinden çıkmamış, dolayısıyla Dünya'ya gelmemişti. Çevresinde gördüğü bu yerler ona ne kadar da yabancı, ne kadar da iticiydi. Dünya insanların resimlerini bile görmemişti. Şimdi ise kilitli olan şoför kapısının ardındaki sürücüyü görmek için nelerini vermezdi. Her ne kadar onları görünce içinde yeni bir bulantı daha hissedeceğini bilse bile... İçinde bulunduğu taşıtlardan Asimetrica'da yoktu hiç. Orada yüzyıllar önceki atalarının kullandığı heybetli fakat bir o kadar da çirkin taşıtlar kullanılıyordu. Euganel ise bir Asimetrik asisinin o ılımlı ve yenilikçi görüşüne sahip olarak bile Dünya gezegeninden hiç hoşlanmadığını kendi kendine itiraf etti birazdan.

*

Asimetrica'yı Aydınlatan Yıldız Hakkında Bilgi:

İsim : Capella 13 Alpha Aurigae

Büyükölük : 0.08 6. parlak

Mutlak Büyükölük : -0.60

Tayf : G5

Uzaklık : 44.7 Işık yılı

RA 5h 16m 41s

DEC 45° 59' 53"

Alt 55° 27' 55"

Az 290° 23' 43"

Doğuşu : N/A

Transit Geçiş : 7:56:10

Hiç Batmıyor Alhajothe olarak da biliniyor.

Mine C.

(<http://www.mentalmaze.8m.com> adresinden alınmıştır.)

CENNET MAHALLESİ

Afşar Çelik

CENNET MAHALLESİ

Portakal Özürlü Çocukları Geliştirme Yurdu'nda yirmi iki çocuk ve on öğretmenin ölümleri ile sonuçlanan operasyon elbette gizli tutuldu.

Yine de ulusal güvenlik komisyonu binasında bir soruşturma komisyonu toplandı. Çünkü her ne kadar ulusal güvenlik komisyonu artık çürümüş siyasilerin yarattığı güven boşluğunu doldurmuş da olsa bazı hainlerin devlet aleyhinde yürüttüğü iddiaların önüne geçmek de gerekiyordu.

Her ne kadar komisyon başkanı General Tarık Tümevarım artık halkın görüşünün de bir önemi olmadığını ağzından geçiriyorsa da emekliliğine az kaldığı için pek tepki görmüyordu.

O gün general yağış gürliyordu. Çünkü operasyona katılan polislerden biri kayıptı.

Önce sekreterine bağırdı, çağırdı, nişanlısıyla evlenmek üzere olan kızcağız, işinden atılmak korkusuyla suspus olup köşesinde büzüldü kaldı. General daha dik, daha gururlu bir şekilde toplantıya girdi.

Toplantıya katılan polis yetkililerinin suratlarına bile bakmadan bağırmağa başladı:

- Nedir bu rezalet kardeşim!? Sizin disiplinsizliğiniz artık canımı sıkıyor. Silah taşımayı beceremeyecekseniz bu işi askerlere bırakın. Zaten bana kalsa sizi çoktan lağvedip müdürlerinizi de er olarak gazinolara postalamıştım. Hâlâ niye varsınız, anlayabilene aşk olsun.

Emniyet müdürü Aksın TÜNEDİ, generalin karın boşluğuna bir yumruk atıp sonra onu haftalık boks antrenmanlarında kum torbası olarak kullanmak hayaline rağmen, elinden geldiğince sakın:

- Generalim...

General haklılığının avantajını sonuna kadar kullanmaya kararlıydı.

- Ne "generalim"?! General ne? Bırak bana maval okumayı müdür bey! Bu polis denen köylü çocuklarının kışına tanesi 25 dolarlık vericilerden takmıyor muyuz? Öyleyse neden hâlâ ortalıkta yok bu adam?

Müdür hemen cevap vermedi. General, müdürün suskunluğunun o soğuk boşluğunda buldu kendini aniden. Bu sefer müdür, karşısındakinin kim olduğuna aldırıyor gibiydi. Her ne kadar general askerlerin disiplininden, üstün savaş güçlerinden her zaman övgüyle söz etse de karşısındaki müdürün, generalin kendisinin bile göremediği gizlilikte bir dosyasının olması bir an generali endişelendirdi. Bu adam askerlerin gidemediği ıssız dağlarda haftalarca yalnız dolaşmış ve güvenlik birimleri içinde bir efsane haline gelmişti. General daha fazla üstelememekte fayda gördü.

Müdür, generalin sakinleştiğini görünce daha sakın bir tonda konuşmaya başladı:

- Birincisi bu vericiler, talimatnamelerde istenen özelliklere sahip değiller. Menzilleri, spesifikasyonlarında verilenin ancak yarısı. Ayrıca neme, toza karşı dayanıksızlar. Ayrıca iddia edildiği gibi EMP koruyucuları da yok. Bence bütün bu kötü özelliklerinden dolayı stres anlarında kullanılamayacak kadar berbat şeyler. Adamlarımın kaderlerini bu uyduruk "böceklerle" emanet etmezdim ama emirlere uymam gerekiyordu.

General de, müdür de vericilerin ithali sırasında oluşturulan

komisyona generalin başkanlık ettiğini biliyorlardı.

Bilinmeyen şey, generalin "böcekleri", küçük bir ikram karşılığında bedellerinin dört katına devlet adına aldığıydı. Çalışıp çalışmadıklarıyla ise kimse ilgilenmemişti. Zaten yüksek teknolojinin, yüksek bürokratların koruma birimleri dışına kullanılması da lüks sayılıyordu.

General gururunun incindiğini düşünse de artık sesini daha fazla yükseltmeden:

- Peki müdür bey... Bu adamlara güvenebilir miyiz? Yani sonuçta bunların çoğu fakir köylü çocukları. Teknolojiye, disipline ne kadar uyabilirler?

- Generalim... Bir adamın eline silah veriyorsanız onu iki kat disipline etmeniz gerekir. Bilmem anlatabiliyor muyum? General sıkınca elini salladı:

- Çağırın bakalım şu komiseri! Bakalım ne halt etmeye ortalığı karıştırmış?

Bir çavuş dışarı çıkıp sanığı çağırdı:

- Komiser Necdet ARIK!

Komiser gözleri ileri bakarken sert bir topuk selamı verdi. Şapkasını koltuğunun altında tutuyordu. General, genellikle küçümsediği polislerin böyle bir disipline sahip olabileceğine hiç ihtimal vermediğinden elinde olmadan gülümseyerek başını salladı.

- Otur bakalım komiser...

Daha sonra iki yanında oturan yardımcılara doğru dönüp bir şeyler konuştu ve oturumu açtı:

- Kıdemli komiser Necdet ARIK... 12 Eylül 2073 tarihinde, Portakal Özürlü Çocuklar Yetiştirme Yurdu baskınında izin almadan ateş etmekle suçlanıyorsunuz, savunmanız nedir? Necdet ARIK'ın bu soruya cevap vermesi epey zaman alacaktı.

Çünkü o sırada yedi çocuklu bir ailenin ortanca çocuğu olarak, yağmurlu soğuk bir kış günü, polis koleji sınavına, yarlardan açılmış ayakkabılarıyla gittiğini hatırlıyordu. Ailenin son umuduydu. Çiftçilikle geçinmeleri artık çok zordu. Bir an önce devlete sırtını dayayıp eli ekmek tutmalıydı. Yoksa köydeki tarlaları hepsini beslemeye yetmiyordu.

Herkesten iyi olmak mecburiyetindeydi. O çamurlu yoldan geri dönüş yoktu. Çamur sakız gibiydi, killiydi.

Ayakkabılarının tabanlarının çamurda kalacağını sanıyordu. Köyden ilçeye kadarki on iki kilometrelik yolu yürürken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, ömrü boyunca bir daha hiç ağlamayacaktı.

Polis okulunda birinci olmuştu. Bu kardeşlerine de referans oldu ve onların devlete sırtlarını dayamasını sağladı.

Necdet hiçbir zaman ailesi ile sıcak bir ilişki kurmadı.

Düğünlerine gitmedi, babasının köydeki cenazesine de...

Onun için ancak kendisini soğuk ve yağmurlu bir yoldan, temiz çarşafli yatakhanelere alan devlet vardı.

Memuriyeti sayesinde kendisi gibi devletin yetiştirdiği bir kızla evlendi ve çocukluğunun geçtiği yerlerle kıyas edilemeyecek bir lojman sitesine taşındı. Onlar artık büyük bir ailenin üyesiydiler.

Yükselmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Sebep sormuyordu. Hiçbir emri tekrar ettirmeden görevini derhal yerine getiriyordu. Bütün tehlikeli operasyonlarda onun adı geçiyordu. Genellikle bu operasyonlar sonucunda sanıkların pek azı sağ olarak ele geçirilse de amirleri onun sadakatinden fazlasıyla memnundu. Sonra rejimin istikrarını korumak için birkaç

hainin ölmesinin ne önemi vardı?

Necdet kısa süre içinde komiser oldu. Artık güvenlikle ilgili gizli toplantılara çağırılır olmuştu. Onu en çok gururlandıran şey- şimdiye kadar- şehrin suç haritasının çıkarılması projesine davet edilmesi olmuştu.

Sonra... Ya şimdi? Şimdi sadece görevini yerine getirdiği için onu suçluyorlardı. Kapıyı kırıp içeri girdiğinde ardı ardına üç şarjör boşaltırken, duvarlardaki sıvalar çatlayıp kireç tozu bir bulut gibi her yere yayılırken barut dumanından göz gözü görmez hale gelirken altlarına kaçırılmış bir sürü “insancık” biçilmiş ekinler gibi yere düşerken Necdet geçmişinden intikam almanın sevincini yaşadığını hatırlıyordu. Hayır o suçsuzdu. Suçlu olan varsa, en başta babasıydı, sonra o köy, sonra o çamurlu yollar, dedikoducu komşular, haset bakışlar, ve sırtına her gün inen fakirliğin kamçısı. Hayır o suçlu değildi. O silâhını boşaltırken geçmişinden ebediyen kurtuluyordu. Mekânın sosyo-ekonomik elverişliliği açısından ve zihinsel gelişmişlik düzeyi suça elverişli bireylerin olduğu bir bölgeyi “nötralize” etmişti, o kadar! Yaptığından pişman değildi, emirleri yerine getirmişti. O kendisine devletçe verilen gücü, görevi için kullanmıştı. Şimdiyse onu sorguluyorlardı, buna hakları yoktu. Evet... Soruya cevap vermesi epey gecikmişti. Zaten verdiği cevap boş bir gülümseme ve... Yakın çatışmalarda kullanılan metal detektörlere takılmayan mekanik fırlatıcı küçük tabancayı ağzına sokup tetiği çektiğinde patlayıcı başlıklı mermi, arkasında beyin parçalarının sıvaştığı duvara saplandı. Soruşturma bitmişti.

*

O saatlerde başka biri sarı ışıklı bir odada gözlerini açıyor, etrafa şaşkınlıkla bakıyordu. Eliyle vücudunu yokladı. Yaralanmamıştı. Kurşun geçirmez yeleği onu korumuştur, şarapnellerden. Yinede çarpma yerleri morarmıştı. Telâşlandı, bulunduğu yeri hemen rapor etmeliydi. O sırada odaya beyaz önlüklü bir adam girdi. Doğru dürüst yüzüne bile bakmadan:

- Günaydın. Daha doğrusu iyi akşamlar... Ne de olsa senin için sabah sayılır.

Bir projeksiyon cihazının başına geçti.

Uğur hâlâ şoktaydı. Normalde bu adamı derhal etkisiz hale getirip merkeze rapor vermeliydi. Bölgeyi tanımalı ve kontrolü ele geçirmeliydi. Oysa kımıldayacak hali yoktu. İşin kötüsü kendini ruhen de bitkin hissediyordu. İçinde çok ağır bir yanlışlık hissiyle yatağa çakılıp kalmıştı. Adam gene ona bakmadan:

- Eee? Söle bakalım Uğur Bey... Yirmi iki özürü çocukla on öğretmeni “nötralize” etmek nasıl bir duygu? Sakın ha bu soruyu beğendiğimi sanma! Bence insanoğlunun icat ettiği en anlamsız soru. Siz memur takımının her akşam emredilen resmi televizyonlarda gösterilen o salakça yarışmalarda soruyorlar ya, o bakımdan... Ertesi gün hanginiz daha çok resmi yayın seyrediyorsunuz diye birbirinizi sınarsınız ya... İçinizden bazıları, ağızlarının suyu aka aka amirlerine konuşulanları rapor etmeye koşar ya. Tabii aslında hiç itiraf etmeseniz de bu işi ailecek yapıyorsunuz ya... Her birinizin karısı, kocası komşusununkinden bir gün önce terfi etsin diye olmadık yalanlar sıralıyor. İçinizden biri resmi kanalı yarım saat az seyretmeyegörsün, vay haline....

Uğur bu aşağılamalara niçin ve nasıl katlandığını bilemiyordu. Günlük hayatına dair bu kadar çok ayrıntıyı bildiğine göre bu adam çekinilecek biri olmalıydı. Belki devletin sorgusundaydı şu an. Onun için disiplini elden bırakmamalıydı.

- Şimdi sen... Bütün gün kaç lokma yediğinizi, tuvalette kaç dakika kaldığınızı, ailenizin dahi ispiyoncu olduğunu nereden bildiğimi merak ettiğimi merak ediyorsun, değil mi? Uğur usulca basını salladı.

- Biliyorum, şimdi beni öldürmek istiyorsun. Bir sivilin sana nasıl hakaret ettiğini de merak ediyorsun, ciğeri beş para etmez bir sürü silahlı madrabazdan her gün fırça yemene rağmen. Sahi kim onlar Uğur? Anan mı, baban mı? Uğur artık yavaş yavaş kıpırdanan öfkesiyle dişlerini gıcırdatarak:

- Onlar benim amirlerim!

Adam umursamadan tırnağıyla dillerini karıştırırken:

- Aman ne güzel!.. Amirlerinmiş... Ne yapar bu amirler? Her gün hangi bölgeye gidilip kaç adamın tutuklanacağını veya tutuklanıp da beslenmektense temize havale edileceğine mi karar verirler? Onlara ne borcun var?

Uğur artık saldırmaya hazır bir halde, kaşlarının altından bakarak:

- Beni onlar yetiştirdi!..

Ama öfke dolu homurtusu bir sessizlik duvarına çarptı. Sözü adamın suskunluğunda yankılandı. Yankılanan cümle ona da tuhaf geldi. “Yetiştirmek” kelimesinin ürkütücü çağrışımları bu suskunlukta kanatlanıp bilincine kondu. Kendi kendine tamamladı aklındaki cümleyi: “... bir köpek gibi!” Ondand beklenen tek şeyin “itaat” olduğunu kavrayış, ki bu kavrayış, aslında yıldırım hızında bir hatırlayıştı, beyninin içinde her şey birbirine karıştı. Çarpışan akımlar, tersyüz edilmiş emirler onu felç etti.

- Güzel... Sessizlikten bir şeyden anlayabilecek bir beyne sahipsen şimdi şu slaytlara bak bakalım, neler göreceksin? Uğur şimdiye kadar hiç slayt görmemişti. Batı ülkelerinden çok daha geri teknoloji hologram cihazlarına alışık biri için slayt tam bir antikaydı.

- Biliyorum bu kadar ilkel bir cihazı kullanmama şaştın. Hologram dururken ışık analogisi de ne oluyor değil mi? Ben çok hoşlanıyorum bundan, dışarıyı içeriye taşıyor sanki. Adam makineyi çalıştırdı. Duvarları delik deşik olmuş, camları kırılmış üç katlı evlerden oluşan bir toplu konut alanının resimleriydi ekranda yansıyan. Uğur birkaç slayta rağmen hâlâ tanıyamamıştı. Başını “hayır” anlamında salladı. Adam daha sonra bir başka slayt gösterdi. Bu slaytta başbakan vardı. (Artık seçim gibi vakit ve para kaybına, ayrıca toplum devlet işlerini karışmasıyla her şeyin çığından çıkmasına sebep olan bir ayrıntıdan vazgeçilmesine karar verilmişti. Bu yüzden bürokrasinin güvenlikten sorumlu güçleri her beş yılda bir aralarından birini başbakan tayin ediyordu.) Aniden açılış slaytında gözlüklü birinin görüntüsü dikkatini çekti. Bu kendisiydi! Evet! Şimdi hatırlıyordu, bir açılışta başbakanın yakın koruması olarak görevlendirilmişti. Ne kadar çok sıkılmıştı...

- Şimdi tanıdın mı?

Uğur yine başını salladı ama bu sefer “evet” anlamında ve daha bitkince...

- İyi de bunlardan bana ne?

Aslında evleri tanıyıp tanımadığını sormuştu ama önemli değil. Burası şu Peter Pan’deki “Olmayan Ülkeye” benzeyen “Olmayan Mahalle”. Burası resmi kayıtlarda geçmiyor artık. Tuhaf değil mi? Beş yıldan daha kısa bir zaman önce başbakanca açılan bir mahalle bir anda haritalardan siliniyor! Sebebini hiç merak ettin mi?

Uğur'un konuşacak hali yoktu. Hâlâ kulakları patlayan silâhların gürültüsüyle doluydu.

Adam bunu anlamıştı:

- Seni özellikle o cehennemden çıkarttık. Şimdi kim olduğumu falan sorma, sağ kurtulduğuna şükret.. Sizin gibi man-kafalardan birinin bile bir şeyler bilmesi gerek! Dinliyor musun beni!?

Uğur yine bitkince başını salladı.

- O zaman şu slaytlara bak! Devlet barınma sorununu çözmek için toplu konut işine ilk defa soyunuyor değildi. Ama bu sefer tam bir felâket oldu. Bu mahalle tam beş bin daireden oluşuyordu. Devlet, beş bin aileyi bedava ev sahibi yaparken aynı zamanda en az yirmi bin kişiyi kontrol edebileceği bir sistem yaratmak sevdasına düşmüştü. Herkesin devletin kontrolünde olduğu tam bir "yeryüzü cenneti" projesi! Tabii sen bunu bilemezsin, çünkü o sırada konforlu lojmanında keyif çatıyordun!

Başlangıçta her şey iyi gibiydi... Ama bir süre sonra...

İnsanlar kendileri için hiçbir değer taşımayan, ki daha sonra devletin psikologları bu tepkiyi analiz etmeye uğraştılar ama resmi ideolojinin argümanlarına göre bu tepki bilimsel açıdan "anlamsızdı", evleri tahrip etmeye başladı. Bir kısmı üzerlerine zimmetlendiğine aldırmandan evleri uyuşturucularla, başka şeylerle takas etti. Sakın bu söylediklerime şaşır-mış gibi yapma. Parkta oturan bir ihtiyarın nefeslerini dinleyecek bir teknolojiye sahip bir devleti sence bu mahallelere uyuşturucunun girmesini nasıl engelleyemiyor? Kısa süre içinde "Cennet Mahallesi" adıyla açılan mahalle her türlü kanunsuz işin döndüğü bir bataklık haline geldi. Binalar terk edildi. Evlerini terk etmeyenlerse çetelere kaşı silâhlandı ve devletin polisinin bir gün gelip onları kurtaracağı ümidiyle bu güne kadar beklediler... Oysa devletin burayı gözden çıkardığından haberleri bile yoktu. Elektrik tesisleri tahrip edildi. Kaçak elektrikle enerji ihtiyacı giderilmeye başlandı ki bu da bir çeşit kara borsaydı. Su şebekeleri çetelerce tahrip ediliyor sonra su, mahalle sakinlerine çok pahalı fiyattan satılıyordu. Bu arada hâlâ bazı aileler devletin kendi kurduğu mahalleye sahip çıkacağını sanıyorlardı. Sana bunları niçin anlattığıma gelince...

Dediğim gibi bu evler sadece "sosyal devlet" idealinden, vatandaşların iyiliği düşünüldüğünden falan yapılmamıştı. İçinde jeodezi uzmanları, matematikçiler, psikologlar, kriminologlar falan bulunan çok kalabalık bir çalışma grubu kentlerdeki muhtemel suç mekânlarının haritalandırılması için çalışmaya başladı. Bu tür çalışmalar aslında batıda yıllar önce başlamıştı.

Şehrin sosyo ekonomik-evrimsel gelişimi göz önüne alınıyordu önce. Yerleşim ve iş bölgelerinin zamanla yer değiştirmesinin sebeplerine bakılıyordu. Şehir halkının semtlere göre sosyo-ekonomik yapısına, inşaat kalitelerine varıncaya kadar pek çok faktör bir araya getiriliyor, bunlar suçlunun psikolojisi, muhtemel sosyo ekonomik durumu ve aile yapısı ile bilgisayarca mukayese ediliyor ve elimize, üzeri beyazdan kırmızıya kadar dört renkle işaretlenmiş şehrin suç haritası çıkıyordu! Bu, suça karşı geliştirilmiş çok büyük bir projeydi. "Suçtan arındırılmış bir toplum" kurmanın ilk aşamasıydı! Şehir planlamaları artık bu projenin ortaya çıkardığı ilkelere göre yapılacak ve insanları suça iten etkenler en baştan ortadan kaldırılabilirdi.

Eski mahalleler, yeni oluşan iş çevreleri, geçici sakinlerin oturduğu kenar mahalleler, daha gelişmiş ve merkezî iş sahaları bütün bunların "anlamını" bilince suçluyu nerede aramız gerektiğini biliyorduk artık. Mesela beyaz bölgeler, bürokratların ama özellikle yüksek bürokratların oturdukları yerlerdi. Gri bölgeler daha alt seviyedeki memurların oturdukları bölgeleri gösteriyordu yani suç ihtimalinin başladığı bölgeleri. Sarı işaretler polis denetiminin başladığı alanları, kırmızı işaretlerle suçluların mutlak mekânlarını belli ediyordu. Tabii bu sistem saha sonra sadece adli suçları araştırmaktan daha öteye geçti. Devlet artık resmi ideolojiye muhalif olanların tespiti için de projeden yararlanmak istiyordu. Projeye katılan pek çok araştırmacı bunun çok saçma olduğunu çünkü adli suçların kriterleri ile siyasi görüş ayrılıklarının mukayese edilemeyeceğini, projenin bu aşamadan sonra işe yaramayacağını söyledi ise de kimse onlara inanmadı. Ve proje tam bir cadı avına dönüştü. Bu arada şunu da belirtmem lâzım: Devlet kendince önemli gördüğü yerleri, projeleri, girişimleri desteklerken mesela özürlü çocukları yetiştirmek gibi devletten bağımsız yürütülen girişimleri maddi olarak desteklememek, bu girişimlerin önündeki bürokratik engelleri arttırmak gibi bir tavır geliştirdi. Devlet, kendisinin önem verdiği konular dışında konularla ilgilenmesinden memnun değildi. "Suça eğilim yaratabilecek sosyo psikolojik gelişme düzeyinde olmak" gibi akıllara ziyan bir kriter geliştirdi. Bununla kendi ideolojisini benimsemeyenleri bir çeşit "özürlü" gibi görüyor ve onların tedavisini kendine görev ediniyordu. Tabii mesela anarşist olduğu sanılan bir işçi sırf fakir ve kırmızı işaretli bir semtte oturduğu için "yanlışlıkla" öldürülebiliyordu ama "omlet yapmak için birkaç yumurta kırmak kaçınılmazdı". Ve dün siz eli silâhlı, çocukların girdiği özürlü çocuklar yurdu da sırf devlet tarafından fakir bırakıldığı, gönüllü bağış alması engellendiği için kırmızı işaretli bir bölgeye taşınmak zorunda kalan talihsiz bir gönüllü kuruluştı. Gerçekten sağlıklı insanların bile anlayamayacağı saçmasapan kasıtlı-faydacı bir fermanlar yığınının başka bir şey olmayan ideolojini, hiçbir zaman anlayamayacak yirmi iki özürlü çocuğu sebebinin bile bilmeden, vazife aşkıyla "nötralize ettiniz"! Uğur söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Adam elindeki kalemi yere fırlattı:

- O salak haritaları yapanlardan biri kimdi, biliyor musun? Peki sırf devlet, özürlülerin ideolojiye bir katkılarının olmayacağı gibi şey söylediği için daha fakir bir semtteki gönüllü bir yurttaki hayatı öğrenmeğe çalışan ve sizin kurşunlarınızla ölen on beş yaşındaki Down sendromlu çocuğun babası kimdi, biliyor musun?

Uğur bir kere daha başını bitkince salladı, bu sefer gözyaşlarına engel olamıyordu.

Afşar ÇELİK
29/06/2004
VAN

(<http://www.turkish-media.com/stories/main.htm>
adresinden alınmıştır.)